

TRANSPORTARE! Travselar och transportutensilier • A.-B. Englund & Kjellson, Telefon 95.

Slalomtävlingen:

Selånger Sveriges bästa även i slalom.

Hedjersson tvåa före Reidar Hoff. Två juniorer hade näst bästa tiden.

Makalöst spännande uppgörelse inför 1,000 åskådare som glömde kylan.

En makalöst spännande tävling, hela den svenska eliten i aktion, en publik på 1,000 betalande, förträffliga arrangemang, en av de svaraste banor som någonsin lagts, glänsande före — detta är lördagens slalomtävling på Frösön, tagen i ett nötskal.

Sven Eriksson, Selånger, segrade överlägset fast han i sitt första åk sänkade sig drygt 3 sek. på fall vid svåraste porten men innan han i sitt andra åk noterat dagens kortaste tid och därigenom säkrat segern, hade två andra säkra herrar, Harald Hedjersson, Djurgården, och Reidar Hoff, Trondheim, satt publikens nerver på de våldsamaste prov i jakt om sekundtindelarna. Dessa båda lågo främst, innan Selånger gjort sista åket, på samma tid, 91 sek. sammanlagt. Visserligen skulle Hedjersson placeras före norrmannen på sin bättre tid i andra åket men publiken ville ha Sveriges seger ännu mera markant, och den saken skötte också Selånger om med käm akkuratess. Sen hände det ett par sekunder till. Två säkra herrar i juniorklassen, H. Hansson, Are, och Ulf Smith, Östersund, åkte så fort att de slog både Hedjersson och Hoff i tid. I övrigt var åksäkerheten i denna klass påfallande med många ypperliga tider.

Banan mätte 600 m. och hade 35 portar, många lagda med utstuderat raffinemang. Särskilt första hälften passager vallade besvär. Frånvaron av styrsnö ökade ytterligare möjligheterna att svänga fel. Högskiljanden mellan start och målplatserna var 175 m. Kapten Rimfors började dansen med ett föråk. Sedan antecknade vi en del mindre goda tider med T. Svärdfeldt 48,6 som kortaste. Men så kom olympiamannen Bertil Persson, Are, med 46 blankt. Han åkte dock påfallande försiktigt. Hedjersson såg fräckare ut men hade sekundse påfallande tid, och Velander, Storlien, hade ingen hjälp av att han tack vare den obligatoriska utom var hans första hopp påfallande tamt.

S. Hyllegren, ÖSK, H. Andersson, Stöde, T. Hagberg, Enskede, voro jämngoda med svaga första åk och orolig skidföring och hopplängderna föllde mest utslaget.

Prislistan följer här nedan. (Hopp-längderna inom parentes):

- 1. Sven Eriksson, Selångers SK (52,5, 55 m.) 228,8 poäng.
2. Ole Aasliök, Norge (49,54) 219,6 p.
3. E. Olsson, Östersunds SK (49,5, 53) 219,5 p.
4. Bjarne Schjerfve, Norge (48,5, 51,5) 219,4 p.
5. H. Hedjersson, Djurgårdens IF (50,5, 53) 218,4 p.
6. Johan Schiefloe, Norge (50, 53,5) 216,7 p.
7. S. Wadman, Östersunds SK (50,52) 215,2 p.
8. Nils Bjelmeström, Särna SK (50,5, 51,5) 215,0 p.
9. H. Lundgren, Domsjö IF (48,5, 52) 210,7 p.
10. N. Landin, Östersunds SK (47,52) 210,2 p.
11. E. Lindström, Friska Viljor (46,5, 48) 204,2 p.
12. Arne Karlsson, Djurgårdens IF (46, 49) 203,8 p.
13. S. Hyllegren, Östersunds SK (46, 48) 202,4 p.
14. H. Andersson, Stöde IF 202,3 p.
15. T. Hagberg, IFK, Enskede 202,2 p.
16. G. Axelsson, Stöde IF 199,9 p.
17. G. Norrby, Östersund SK 198,6 p.
18. A. Nordlund, Östersunds SK 198,1 p.
19. O. Lindqvist, IFK, Sundsvall, 192,6 p.
20. H. Engström, Östersunds SK 188,0 p.

Till ett annat år måste tävlingsledningen nog tillsätta en speciell trafikkomitté, som tager hand om trafiken. Det var många anmärkningar som kan göras mot den delen av arrangemang, men problemet kan lösas bra till ett annat år om fackkunnigt folk får taga hand om lösningen av det samma.

Sv43t

Finnstilen

Det var mer än roligt att se finnarna ute i spåret. De till synes späda och veka ynglingarna åkte med sammanbiten energi och en kraft som imponerade. Nu fingo jämtarna tillfälle att se den s. k. nya finninstilen, som först lanserades inför utländsk publik i Sollefteå. Finnarna som tävlade här 1920 om Willebrandska pokalen stakatte liksom våra pojkar göra nu fast med djup, nära nog nigsittande kroppsläge och med korta, snabba bentag mellan de sjungande stavgagen. Vid de nordiska spelen 1913 fick man se denna stil i sin mest utpräglade form un-

ka vorven i spåret fick göra om åket. Tiden blev inte bättre än 50,6. Reidar Hoff, den fruktade norrmannen, fick publiken att jubla genom ett kraftigt och schvungfullt åk med snällt uttagna svängar. Tiden var dock 8 tiondelar över Bertil Perssons. Den andre norrmannen, Asbjörnsen, nådde endast 54,8 och då det för deltagarna i andra omgången erforades en tid som inte översteg 7 sek. över den bästa var han alltså redan ur leken.

Så kom Selånger. Han vräkte på för fullt och det bar av i svänglande fart. Det måste bli tid, tänkte publiken. Men ack, han föll! Kyvikt som tanken var han dock uppe igen, rudadde flaggan och så bar det iväg igen under publikens stormande bifall, 46,4 — trots kullböjningen. Många hade hoppats på Gösta Svambäck, men han åkte överraskande tamt och nådde bara 48,4.

Efter klass I var det damklassens tur. Här startade endast tre flickor i en omgång. Fallen blevo många och tiderna därefter men banan tycktes vara dem för svår.

I klass II gjorde H. Hansson som sagt sensation genom att nå 45,8, dagens dittills bästa tid. Jublet som detta väckte överstodades emellertid av den bifallsstorm som Smith framkallade genom att pressa ned rekordet ytterligare 4 tiondelar.

Detta gick tydligen senioröparnas ära för när, och i andra omgången, där ett tiotal startade i vardera klassen, tog Hedjersson revansch för sin klass genom ett flott och hårt lopp på 44 blankt. Reidar Hoff svarade med att åka på 44,2, dagens ur teknisk synpunkt bästa lopp. Publiken saite i gång med addition och så befanns det att norrmannens tid på tiodelen var lika med Hedjerssons. Men nu stod Selånger klar att starta. »Kommer jag bara med livet i behåll den här gången så ska ni få se på tid, yttrade han innan han gav sig i väg. Och det blev ett lopp. Djärvt, smidigt och i susande fart tog han portarna och flög över bron ner mot målet. 43 sekunder! Seger och dånande bifallsrop.

I juniorklassen ryckte Hansson till sig segern genom sitt bättre andraåk än Smith. Den senares jämnhet är påfallande: 43,4 och 45, vilket vittnar om välträning.

Till slut bör noteras att tävlingen räckte mer än två timmar vilket är något för mycket. Spänningen kom dock folket att glömma kylan.

S.—n.

Resultat:

- Klass I herrar.
1. Sven Eriksson, Selångers SK 46,4 — 43,5, 89,4 sek.
2. H. Hedjersson, Djurgårdens IF 47 — 44, 91,0 sek.
3. Reidar Hoff, Norge 46,8 — 44,2, 91,0.
4. B. Persson, Are Sik 46 — 46, 92,0.
5. G. Svambäck, Storliens SK 48,4 — 46,2, 94,6.
6. F. Pettersson, I. 5: s IF 49,0 — 46,8, 95,8.
7. T. Svärdfeldt, Östersunds SK 48,6 — 47,2, 95,8.
8. H. Hansson, Are Sik 51,0 — 47,6, 98,6.
9. E. Hansson, Storliens SK 51,0 + 4,5 47,2, 102,2.
10. E. Pålsson, IF Castor 50,8 — 51,8, 102,6.
11. K. G. Welander, Storliens SK 50,6 + 4,5 — 48,8, 103,4.
12. L. Larsson, Are Sik 53,0 — 51,2, 104,2.
13. K. A. Andersson, Östersunds SK 48,2 — 53,4 + 4,5, 106,1.
14. K. I. Jonsson, IF Castor 53,0 + 1,50 — 51, 108,0.
Klass II herrar.
1. H. Hansson, Are Sik 45,8 — 44,6, 90,4.
2. U. Smith, Östersunds SK 45,4 — 45, 90,4.
3. U. Staverfeldt, Östersunds SK 46,8 — 46,4, 92,2.
4. S. Liljedahl, Östersunds SK 47,8 — 46,8, 94,6.
5. S. Isberg, Are Sik 47,4 — 47,8, 95,2.
6. A. Rohlén, Are Sik 48,6 — 47,8, 96,4.
7. G. Engman, Östersunds SK 49,4 — 47,8, 97,2.
8. T. Isberg, Are Sik 49,0 — 48,6, 97,6.
9. N. Jonsson, Are Sik 49,4 — 49,6, 99,0.
10. Em. Larsson, Are Sik 48,2 + 4,5 — 54,5 + 4,5, 111,8.

- Klass III damer.
1. Karin Smith, Östersunds SK 74,8.
2. Greta Hedenmark, Östersund 75,4.
3. Kerstin Wichman, Östersund 77,0 + 4,5 — 81,5.
Snabbaste åk: kl. I. S. Eriksson, Selångers SK 43,0 sek.; kl. II: H. Hansson, Are Sik 44,6.

Olycksfallförsäkring.

D. Hopstadius. Tel. 1109.

der den islöpning på 1 mil, som anordnades å Storsjöisen. Men Koskenkorva, den gudabendade finske skidåkaren visade då också en växelöppning som både var vacker, mjuk och effektiv. Med växelöppning menar man ju den naturliga stilen. den som varje nybörjare tillämpar i dess mest primära form, då han börjar promenera på skidorna, alltså växelvisa stavgag och benglid. Det är denna primära stil finnarna utvecklat i allra högsta potens. Promenadåkaren går som alla kunna konstatera med styva knän o. stövts, o. utan att vila på gliden, tager han sig fram. Ju mer tränad han blir och ju mer vana han får desto bättre förstår han att knäleden skall vara mjuk och gungande och att glidet måste utnyttjas om det skall bli fart i spåret. Han känner också att han får fram höfterna i en slags mjuk, rytmisk rörelse, som gör det till en fröjd att svepa fram i ett gott spår när föret är bra. Har han tankarna med sig märker han då också att stavgagarna till 75 procent utnyttjas endast som stöd och balans och endast till 25 proc. som framdrivningsmedel.

Den nya finninstilen är en sådan växelöppning men finnarna ha byggt vidare på den i det de vid glidens uttagande göra en snabb och kraftig knä- och vriststräckning och en framskjutning av höften för uttagande av största möjliga längd på glidet. Skidorna hållas i spår och någon klappring av bakändarna förekommer ej. Vid s. k. stakåkning sker framåtglidet på båda skidorna och genom de styva bindningarna och de korta bakändarna på skidorna blir det klappring. Bakändarna trumma i spåret så snön ryker. Denna klappring måste givetvis i någon mån vara farthämmande. Vid löpstilen finsk eller svensk reduceras denna klappring till ett minimum. Glidet sker givetvis också vid löpning endast på en skida.

Glidyten som löparna använder är alltså endast hälften så stor som den stakåkaren använder då han driver sig fram på två skidor, men å andra sidan är tyngden på glidyten mera fördelad då glidet går på två skidor. Faktum torde dock vara att det är fördelaktigare att låta glidet löpa ut på en skida. Om man studerar en stakåkare kan man se att han oftast låter glidet först gå på en skida men omedelbart före staktagen och de tvåbentagen, som de flesta stakåkare tager, går ned på bägge skidorna och farten reduceras. Den, som åkt på skidor med tvåra, styva brätten vet hur svårt det är att få glid på skidorna och hur man då längtar efter skidor med mjuk följams brättning. Man har ju också förklarar att det största motståndet för skidans glid är fixerat till brättnings uppdrag från spåret och det förefaller troligt. Men då måste ju två brätten göra mera motstånd än ett. Vid stakåkning är kroppstyngden också placerad längre fram än vid växelöppning o. detta talar ju till växelöppningens fördel. Nu frågar man sig: Vilken stil är mest krävande den svenska stakstilen eller den finska växelvisa löpningen? Vid stakstilen få ju jämte benen armar och rygg utföra ett synnerligen krävande arbete och hela kroppen får vara med i arbetet. Vid finnölöpning är det huvudsakligen benen som få arbeta. Genom den starka, gungande knä och vriststräckningen blir givetvis knäna och vristerna starkt frestade. För ett lopp på kort distans torde finninstilen ge det bästa resultatet, men för att klara ett 5-milslopp kräves nog en enorm träning av sträckmuskulerna å knän och vrist. Den svenska stakstilen fördelar arbetsuppgiften på flera av kroppens muskler än finninstilen gör, armar och rygg få hjälpa till med framdrivningen, som benen huvudsakligen få utföra å finnarna. Finnarna orka ej heller hela tiden mala på i sin stil, de måste variera o. byta om med dubbelstakning, o. det fick man också se östersundsspelets två finnar göra. Men benåknigen var å o. och för den stilen voro finnarna tränade och utrustade. Åskådarna sågo väl också att finnarna använde enbart hiffingertjocka stavar. De äro också huvudsakligen avsedda för balans och icke för att stå ut med en framåtliggande påfrestande stakstil.

Effe.

Fältskjutningen:

E. Edwall och A. Söderin överlägsna.

Fältskjutningen fick ett alligenom lyckat förlopp.

De i Östersundsspelet ingående fältskjutningarna å Frösö läger fingo ett alligenom lyckat genomförande. Arrangemangen gingo förträffligt i lås och skjutvärdet var ypperligt så när som på att dimma ibland på förmiddagen försvarade sikten. Termometern visade — 8 grader och föret var utmärkt.

PRISLISTA.

- Tävling B.:
1. Erik Edwall, Berge 194,6 p.
2. R. Cederberg, Östersund 188
3. T. Andersson, Å. 4. 173
4. Elias Jonsson, Kyrkås 159
5. F. Ahlborn, Lockne 156,4
6. Knut Eriksson, I. 5 153,6
7. Harry Karlsson, Lockne 151,4
8. O. N. Olsson, Laxviken 149,2
9. S. Grufman, Östersund 148,6
10. A. Gullander, Gerilå 147,8
11. W. Jörgensson, Järpesk. 146,8
12. G. Lundstam, Lockne 144,6
13. Olle Olsson, Lillsjön 143,6
14. F. Westman, Kälärne 141,8
15. A. Hemmingsson, Kyrkås 134
16. H. Pålsson, Kyrkås 133,4
17. Axel Olsson, Klövsjö 133
18. S. Gisslén, Östersund 131,8
19. A. Lindblom, Strömsund 130
Stockholms-Magasinet hederspris erövrades av A. 4:s skf. genom T. Andersson och W. Andersson med 301 poäng, Lockne skg. uppnådde samma poäng, med vid särskiljning gick A. 4:s skf. före.

Tävling A.:

- Klass IV:
1. A. Söderin, Östersund 28 träff.
2. F. Ahlborn, Lockne 23 >
3. T. Andersson, Å. 4. 23 >
4. S. Gullander, Gerilå 22 >
5. S. Gisslén, Östersund, 21 >
6. W. Skoglund, d:o 20 >
7. Sven Grufman, d:o 19 >
8. J. Gisslén, Ragunda 19 >
9. Alg. Skoglund, Östersund 19 >
10. Knut Eriksson, I. 5 19 >
11. R. Cederberg, Östersund 18 >
12. W. Andersson, A. 4. 18 >
13. Sven Vikström, Oviken 17 >
14. E. Pettersson, Östersund 17 >
15. D. E. Borgh, Ragunda 16 >
16. G. Sandberg, Lit 16 >
17. W. Nohlman, Östersund 15 >
18. L. Hjeltn, A. 4. 15 >
19. J. Agerberg, Östersund 14 >
20. S. Åkesson, A. 4. 14 >
21. L. Svanberg, Östersund 14 >
22. A. Norberg, F. 4. 14 >
23. P. O. Gärden, Östersund 14 >
24. N. A. Salander, Ragunda 14 >
25. W. Söderin, Östersund 14 >
Klass III:
1. Erl. Persson, Östersund 19 >
2. E. Eriksson, Ragunda 19 >
3. E. Börjedal, A. 4. 18 >
4. Axel Persson, Lillsjön 18 >
5. Alvar Westman, Kälärne 17 >
6. N. Nilsson, Östersund 17 >
7. Er. Ehlsson, Mörsil 16 >
8. F. Westman, Kälärne 15 >
9. J. Eriksson, Östersund 15 >
10. Harry Karlsson, Lockne 15 >
11. Vilje Persson, Lillsjön 15 >
12. Bror Edling, Lit 14 >
13. H. Berg, Oviken 14 >
14. Per Bertilsson, Lillsjön 14 >
Klass II:
1. G. Österholm, Östersund 17 >
2. C. G. Burström, d:o, 14 >
3. H. Pålsson, Kyrkås 14 >
4. L. Lindgren, Östersund 13 >
5. Ing. Eriksson, Kyrkås 12 >
6. H. Persson, Östersund 12 >
7. R. Jarulf, d:o 12 >
8. O. N. Olsson, Laxviken 11 >
9. T. Nordström, Tullingsås 11 >
10. Er. Svedberg, Östersund 11 >
11. R. Svensson, Lockne 10 >
12. Ant. Andersson, Stackris 10 >
Målång 10 >
13. V. Jörgensson, Järpeskans 10 >
Klass I:
1. A. Sandberg, Lit 18 >
2. Bertil Andersson, Lillsjön 14 >
3. P. I. Nilsson, d:o, 12 >

Prisutdelningen

förrättades vid 7-tiden framför rådhuset, som även nu upplystes av strålkastare och marschaller. Tusentals personer hade packat sig nere på planen medan pristagarna samlades på första terrassen. De dignande prisborden voro placerade på andra terrassen. Sedan en marsch spelats framträdde länets hövding och höll avslutningstale. I sitt tal erinrade han bl. a. om våra skidåkares insats vid olympiska spelen och den glädjestämning, som då grep hela nationen. Han tackade alla främmande skidåkare, som mött upp till Östersundsspelet och uttryckte sin glädje över att spelet genomförts på ett så utmärkt sätt och för detta frambar han sitt tack till arrangörerna. Landshövdingen förrättade därpå under publikens bifall prisutdelningen. Till slut meddelade general Holmquist att prisomdelningen med konstnären Marklunds medgivande beslutat utdela skulpturen »Alpbakssegaren» som ett hederspris å Selånger-Eriksson för hans insatser vid dessa spel och som ett tack för hans insatser under många år för jämlikt skididrott.

Avslutningsfest på Grand Hotel. På söndagskvällen var fest anordnad å Grand Hotel för kommittéer, funktionärer och tävlande, varvid general Holmquist talade för Östersundsspelet, de utländska deltagarna och de svenska olympiarepresentanterna. Överstelöjtnant C. Liwijn frambar de olika kommittéernas tack till organisationskommitténs ordgörande, general Holmquist. De norska gästernas tack frambars av hr Udbye och de finskas av hr Silvennoinen. Efter supén vidtog ett samkväm, varunder det talades skididrott till frampå småtimmarna.

Idrottsgudstjänst

hölls på söndagsmorgonen i stadens kyrka av pastorsadjunkten Stig Ahlstedt, som på Ö.-P:s begäran här giver ett sammandrag av sin predikan: »Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?» Matt. 16: 26.

Mellan de båda polerna: vinna — förlora, röra sig tankarna i textordet. Att vinna världen är den naturliga tanken för oss människor. Vi vilja leva för att vinna ära och framgång. I ungdomens vår spänna vi krafterna till det yttersta, ingenting synes oss svårt, vägen till de stora framgångarna gå över övervunna motgångar och hinder. Vinna — förlora är idrottsmannens motto. Han vill vinna de stora framgångarna för sig själv, sitt lag eller sitt land. Den ungdomliga entusiasmen skyr inga hinder för att vinna seger. Men han saknar kanske mycket av det, varpå tankarna ledas i första hand, när vi tala om att vinna världen. Att vinna världen har i våra öron en klang av järnhård materialism. Det blir liktydigt med att samla guld och prasslande sedlar, att hänge sig åt njutningar och nöjen. Den sanna idrottsandan sätter målet högre. Den avvisar mycket, som hör denna världen till. En viss återbillsamhet och försakelse hör med till den idrottsliga träningen. Det måste vara så. Det verkliga intresset tar gärna försakelserna för det högre målet. För att vinna seger måste den starka, smidiga kroppen vinnas. Styrka och smidighet äro eftersträfvade egenskaper hos idrottens utövare, varför! För kroppens egen skull? För hälsa och smidighet? Ja, naturligtvis. Vi äro idrotten mycken tack skyldiga för vad den gjort för vårt folk. Men idrotten blir ensidig och genom sin ensidighet skadlig, om den vill isolera sig från kulturströmningarna. Idrottsrörelsen måste gå in som ett led i kultursträvanden för att inverka befruktande på hela kulturlivet, men även för att själv bli befruktad av detsamma. Men vi måste se kulturlivet sådant det är. Vi måste se helheten. Då se vi också andelivet bland folket, som det företrädes av vår kyrka. Vi höra förkunseln, att kulturen är dömd till undergång, om den inte får liv från kyrkan. Om idrottsrörelsen går in som ett led i kultursammanhanget måste också den befruktas av kyrkans liv. Vi vilja vinna en sund kropp för att gagna det

Landstormsklass:

- 1) P. Magnér, Berge 9 >
2. E. Magnusson, Berge 9 >
3. J. A. Malmsten, Östersund 7 >

Tävling A.:

- A. Erikssons Guldsmidsaffars vandringspris: Ragunda skf. genom J. Gisslén, D. E. Borgh och N. A. Salander, 49 tr.

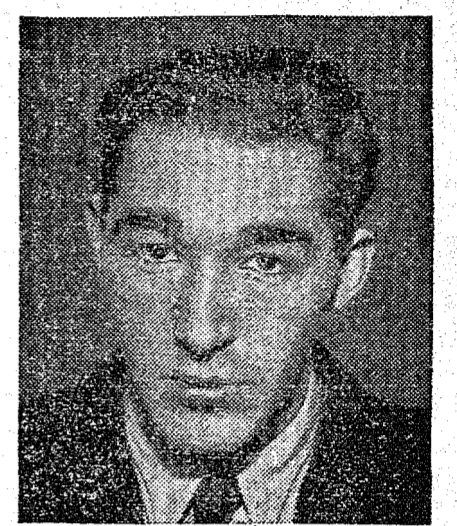
A.-B. Norma Projektfabrikis vandringspris:

- Östersunds skg. genom A. Söderin och E. Pettersson, 45 tr.

Vasaloppet.

Häggblad åter lurad på segern.

Sven Hansson, Lima, slog umeåbon i spurten.

HÄGGBLAD, otursförföljd som vanligt.

Det 13:e Vasaloppet medförde en överraskning sättiloia åt den allmänt segertippade Arthur Häggblad, Umeå, fick se sig slagen av en ny dalman, Sven Hansson, Lima, som på sista kilometrerna gick ifrån olympiamannen och vann en bejublad seger.

56 deltagare startade kl. 7 på morgonen i Sälen, där det var 9 gr. kallt och snöyra. Föret var trögt och löparna behövde hela 1 tim. 53 min. till första kontrollen

i Mångsbadarna,

där Elov Stellan, Kopparberg och E. Kusén, Orsa, ledde fältet. Nästa kontroll Eriksberg, passerades kl. 10,46 av Edvin Jansson, Sälen, följt av Häggblad och Lima-Hansson.

I Oaberg

bestod tåggruppen fortfarande av Hansson, Jansson och Häggblad, vilka här hade ett gott försprång framför närmaste man, som var Otto Remman, Vindeln, John Wikström, Luleå, var 8 min efter. Här bröto fyra av de mera kända löparna loppet, nämligen f. d. dalmanen Bernhard Eriksson, Djursholm, Volger Andersson, Njurunda, Herbert Södergren, Söderhamn och Hilding Olsson-Loos, Malung.

Vid målet i Mora

väntade c:a 10,000 personer, alltså en avsevärt mindre åskådarstyrka än

hela. Men äro vi ensidiga, söka vi vinna vårt mål utan hänsyn till kristen tro. Vi vinna världen, men vi kunna därigenom förlora vår själ. Vår tid har lärt oss alltner, hur nära kropp och själ höra samman. Den kristna tron har upptäckt enheten mellan de båda, Kropp och själ återverka på varandra, År kroppen sund vänta vi finna en sund själ. Vi vänta finna inte alltid. Men i längden måste det stå klart: vad gagn ha vi av den starka kroppen, om själen är svag och vanvårdad. Kroppskulturen får inte bli självändamål. Den måste förenas med en själskultur. Vad gagn ha vi av våra cagar, om inte själen får leva och ansa vår segerglädje? Vi stå till slut vid den punkt, då förgängelsen griper in i livet. Vi bli för gamla för idrottslig träning. Det är till intet gagn, att vi en gång varit unga och friska, när ålderns krämpor börja. Men det kan då vara för sent att börja ta vård om själen. Till slut är det dock inte segerlyckan och kroppens friskhet, som ger värde å livet. Den harmoni, som vi vilja se i musklernas samspel, måste motsvaras av den inre harmonien, den inre skönheten, den inre friden. Den gives oss, om vi vinna vår själ och låter den få sin vård av honom som är själens herre, Jesus Kristus, Åt honom vilja vi viga vårt liv, Åt honom vilja vi giva vår kropp, stark och sund, att vara ett tempel åt honom, där han kan ta sin boning för vår själs skull.

Advertisement for Vademecum medicine, featuring a bottle image and the text 'I FÖRKYLNINGSTIDER — VADEMECUM Droppen som skyddar'.